

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

Виолета Никова,
старша медицинска сестра в Клиниката по ортопедия и травматология
на УМБАЛ „Царица Йоана – ИСУЛ“:
ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВОТО, НАРЕЧЕНО ЛЮБОВ,
НЯМА ДЪРЖАВА

Да си професионалист по здравни грижи в България е дръзко начинание, на което устояват все по-малко наши сънародници. Заплахата страната ни съвсем скоро да се окаже без нужните специалисти е напълно реална. Решихме да ви покажем защо това е така, с надеждата, че решаването на проблемите минава през тяхното споделяне.

"Предизвикателството да работя в България" е темата на националния конкурс за есе, който организира Clinica.bg заедно с Българската асоциация на професионалистите по здравни грижи (БАПЗГ).

Състезанието е част от глобалната кампания на Световната здравна организация (World Health Organization - WHO), Международния съвет на сестрите (International Council of Nurses - ICN) и независимата благотворителна организация Burdett Trust for Nursing, която стартира на 27 февруари 2018 г. в Лондон и Женева и се провежда в целия свят под надслов "Здравните грижи сега" (Nursing now).

Представяме Ви есето на Виолета Никова:

Име: Виолета Стоянова Никова

Възраст: 57 години

Образование: Медицинска сестра общ профил, ФОЗ - бакалавър по здравни грижи

Месторабота: Старша медицинска сестра в Клиниката по ортопедия и травматология на УМБАЛ „Царица Йоана – ИСУЛ“ ЕАД

Трудов стаж: 37 години

Професионална квалификация: Множество курсове, свързани с професията

Владеене на чужди езици: Руски език

Хобита: Народни танци, туризъм

Девиз: "Ако нямаш това, което искаш, дай това, което имаш!"

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

Когато седнах да пиша това есе, първоначалната ми идея беше да разкажа за предизвикателствата да работиш в България, погледнати през призмата на ежедневните проблеми при здравеопазването. За стреса и напрежението на медиците, за ежесекундните борби, които водят. Тези за човешките животи, които зависят от техните „ръце“ и за собствения им живот, който им е даден с надеждата, вярата и любовта да бъде изживян добре и с достойнство. За това дали си струва да бъдеш полезен в условия, които пречат да бъде оценена ползата ти. За стара апаратура или липса на такава в болниците. За недостига на медицински консултативи и пестеното им, за да има за всеки пациент. За насилието над медицински работници. За крещящата нужда от можещи и знаещи колеги. За ниските месечни възнаграждения, които са толкова сериозно предизвикателство, че всеки втори завършил медицина е готов да се бори с предизвикателствата зад граница пред това да остане тук. За всичко това исках да разкажа в моето есе. За болката, за тъгата, за безсилието, което виждам ежедневно в очите на колегите си. За несигурността, мнителността и безверието, които все по-често се прокрадват в погледите на нуждаещите се от лечение.

После телефонът ми звънна и прекъсна обмислянето на тезата ми. Беше пациентка. Обаждаше ми се да ми честити Великденските празници. И завърши с думите „Благодаря за човечността Ви, сестра Никова“. Настръхнах. Имам привилегията да чувам думичката „благодаря“ ежедневно и за мен тя е символ на това, че съм си свършила добре работата. Но това обаждане ме докосна по различен начин. И реших да не пиша за онези предизвикателства в България, които всички знаем, а да разкажа как се справяме с тях и работим въпреки тях.

Старша сестра съм в Клиника по ортопедия и травматология в УМБАЛ „Царица Йоана“. Работя с екип от пет сестри. Макар минималистичната цифра - екип, който вярва в професията и работи със сърце. Екип, с който се гордея. Защото въпреки всички изборени по-горе препятствия, не спираме да се борим. Нито за миг. Всеки ден. Дори когато агресията показва физическите си измерения в лицето на разстроен пациент. Дори когато физически изнемогваме след натоварено дежурство. Дори когато месечното възнаграждение не покрива основните нужди... Дори тогава не правим крачка назад. За това „предизвикателство“ искам да споделя. За любовта към професията. За работата на световно ниво и знанията, които можем да предадем на чуждестранните медици. За добрите практики, които обменяме и се учим. Как винаги с усмивка посрещаме пациентите и сме съпричастни с техните съдби.

Как това ни дава сила. Как признанието им е нашата отплата и пълни сърцата ни. Как това е нашият двигател, който въпреки амортизацията продължава да функционира.

И докато пиша тези редове получих още няколко обаждания, последното от които завърши с думите „Няма никога да забравя усмивката, с която ме изпратихте към операционната“. Какво повече да каже, човек...

Предизвикателството, наречено любов, няма държава. Не е в България, а в сърцето на всеки един от нас. Сестринството не е професия, а призвание. То не "трае" една смяна, а цял един живот.

Предизвикайте се да го изживеете по най-добрия и достоен начин!

*Публикувано в Електронния бюлетин на БАПЗГ,
брой 10/2018 г.*